

Tatiana Zošiaková, 14 rokov, Zvolen

Súmrak

Bolo raz jedno Kráľovstvo. Každý by povedal:..... „A žila tam princezná, ktorú z nejakého nešťastia vyslobodil princ a žili šťastne až naveky.“ Ale toto Kráľovstvo bolo niečím výnimočné. Paradox je v tom, že tam nebola ani princezná a ani kráľ, ktorý by tam vládol. Jednoducho tam žili slobodní ľudia, ktorí sami sebe vládli a dobre sa im vodilo. Pomenovanie „KRÁĽOVSTVO“ si nechali, aby uctili pamiatku dávnych kráľov a ich územia. Čo celé roky, celé stáročia sa im dobre darilo. Až napokon, ako sa hovorí: “Na každého raz príde!“, a tak sa aj stalo.

V jeden pekný, slnečný deň, ktorý na pohľad vyzeral ako každý iný, sa niečo stalo. Keď Slnko bolo najvyššie a ľudia boli na poliach, zrazu nastala tma. Nie tak hocijaká, ale čierno-čierna tma, cez ktorú nič nevidíš. Preto boli ľudia odkázaní zostať tam, kde sa práve nachádzali. Prešla hodina, dve a tma bola rovnaká priam až desivejšia. No všade sa nájde niečo pekné a úžasné. Tu sa ľudia nevzdávali a držali spolu. Bolo vidno, že sú jedna veľká rodina (až na pár výnimiek).

Už sa Slnko uberalo na západ a odrazu nastal taký chlad, že mrazil až do špiku kostí. Ľudia sa dokonca už sami vydali domov. Nevedeli síce či idú správnym smerom, ale vedeli, že tam ostať nemôžu, lebo by zamrzli.

Keď tma stále neustávala a ľudia už stratili nádej v lepšiu a krajšiu zajtrajšok, chlapec menom Ivan sa rozhodol s tým niečo spraviť. Zaumienil si, že musí nájsť pomoc, pretože sám dobre vedel, že to takto ďalej nejde. Každý, kto tam bol mu poprial veľa šťastia aj keď vedeli, že ak sa nevráti sú stratení. A tak mu dali jeden jediný lampáš, ktorý mali a vydal sa na cestu.

Pomaly ubúdali dni a Ivan to už prestal počítat'. Bol úplne sám v cudzom svete a hlavne bez jedla a vody.

Prešiel dvanásť kotlín, tri rieky a päť pohorí a tma bola v skutku všade. Zasvietil si lampášom do diaľok a celý horizont bol zahalený tmou. Chytil paniku až priam úzkosť, keď to videl. Nemohol sa vrátiť bez dobrých správ.

Až napokon si ale uvedomil ešte niečo horšie ako je táto tma. To, že sa nevie vrátiť späť. Nevie z kade prišiel. Pretože o Kráľoch (tak sa volali obyvatelia „Kráľovstva“) bolo dobre známe, že sú súdržní a priateľskí viac ako ktokoľvek iný, ale nemajú absolútne žiadny orientačný zmysel.

Preto aj tí, ktorí sa z polí v Kráľovstve vydali domov nikdy nenašli správnu cestu a zablúdili. Jediné pozitívum na tom všetkom bolo to, že aspoň väčšina obyvateľstva mala rozum a ostala tam, kde to celé začalo. Aj keď to nie je veľká výhra. Predsa je tam, ale väčšia šanca na prežitie, ako niekde v tme, kde absolútne netušíš kde si.

Ivan zničený celou situáciou si sadol bezradne na zem a dupal. Nad možnosťami záchrany Kráľovstva, ale hlavne nad možnosťami záchranu samého seba.

Bolo ticho. Len jemný vánok a chlad sa rozliehal krajinou. Nebolo počuť ani čvirikanie spevavcov a všetci, ktorí ešte ostali nažive predpokladali, že zamrzli. Zrazu z ničoho nič sa krajinou rozliehalo tiché volanie o pomoc. Ivan sa rýchlo pozbieral a započúval do narastajúcich sa zvukov. Uvedomil si, že sa to postupne približuje a jemný vánok sa zrazu

zmenil na víchricu. Zdalo sa, ako keby niekto nechcel, aby Ivan prosiacemu o pomoc pomohol. Prípadne, aby sa od neho dozvedel nové správy. Ivan nedbal a započúval sa do zvuku. Síce nemajú dobrý orientačný zmysel, ale sluch za to majú výnimočný. A tak sa rozbehol za zvukom.

Odrazu sa neznáma postava s Ivanom stretla a v tej rýchlosti spadli obidvaja na zem. Ivan našťastie bez vážnejšieho úrazu, ale tá neznáma osoba dopadla na kameň a zjavne bola teraz v bezvedomí.

Ivan sa striasol, keď si pomyslel, že je zase tam, kde bol pred pár minútami, ale to nemohol dopustiť. Rýchlo si kľakol, zasvietil lampášom a potriasol neznámym. Bolo vidno, že je to muž. Podľa výzoru a dlhej sivej brady mohol mať tak okolo šesťdesiat rokov. Nebol to žobrák, ale ani veľavážený človek a z toho Ivan usúdil, že to môže byť mešťan v nejakom meste. Ale jedna vec nedala Ivanovi pokoj a to, že z kadiaľ sa v týchto končinách zobral? Pretože Ivan vedel, že ďaleko od ich mestečka nič nie je. Tak potom ostávalo už iba jedno vysvetlenie. Že tak ako aj on sa vydal hľadať pomoc a asi chcel ísť do Kráľovstva. Ale ako mohol prejsť takú dlhú cestu až sem po tme? Ved' ten záhadný muž pri sebe nemal ani ten najmenší plamienok svetla. Nevedel si to Ivan vysvetliť, a tak jediné čo mu ostávalo bolo dúfať, že keď sa zobudí všetko sa dozvie. Tak sa rýchlo prebral zo svojich myšlienok a nevzdával sa neznámeho budiť ďalej. Mykal ním ako keby všetky sily, ktoré cez život nadobudol, využil práve teraz. Ale každá práca vynesie ovocie, a tak sa aj stalo. Po dlhom, vyčerpávajúcom budení sa nakoniec prebral. Vyskočil na nohy a rýchlo sa poobzeral. Keď zbadal Ivana ostal ako primrazený stáť a všade sa ozývalo mlčky ticho. Obidvaja boli šokovaní a zároveň šťastní, že nie sú v tejto bezradnej situácii sami. Potom Ivan pozbieral všetku odvalu a začal: „*Dobrý deň sa praje. Môžem sa hneď spýtať, že či náhodou neviete, čo sa deje a kde to vlastne sme?*“ A rýchlo po chvíli dodal: „*Mimochodom ja som Ivan a vy...?*“ Premohol sa a vyčaril na tvári osľušujúci úsmev, ktorý pomôže v každej situácii.

Neznámy si drží kamennú tvár a prehovorí: „Volám sa Ilivan. Som z dvadsať míľ vzdialeného mesta Nase a vydal som sa hľadať pomoc. U nás tá príšerná tma začala už pred tromi dňami a hneď som vyrázil. Preto som sa dostal tak ďaleko. Dúfal som ale, že tá tma prestane a skončí. Nestalo sa ale tak. Ja sa teraz nemôžem bez odpovedí vrátiť tam, odkiaľ som prišiel.“ Ivan sa normálne nestačil čudovať. Toľko toho mali spoločného v tejto situácii. Hlavne mu odľahlo, že už nie je na to sám a nemusí veľa vysvetľovať. Ivanovi aj Ilivanovi sa na tvári zračil príjemný a pokojný výraz aj v týchto neľahkých časoch. Odrazu, nečakane sa pustili do reči. Rozprávali sa o hocičom a vyzeralo to tak, ako keby boli dlhoroční známi. Každému bolo jasné, že sa tým snažia zahnať obavy z nadchádzajúcich udalostí. Ale bolo to dobre.

Zatiaľ v obidvoch krajinách panovala hrôza a strach. Každý kto ešte žil, dúfal len v to, že ich záchrancovia prídu s dobrými správami. To bolo jediné, v čo im ešte ostávalo veriť. Pretože nikto ďalší sa neodvážil nasledovať ich príklad.

Hodiny ubiehali a oni sa museli spamätať kvôli záchrane blízkych. Boli jediná možná záchrana, a preto sa nemohli vzdávať.

Našťastie si to uvedomil Ivan a rýchlo sa spamätal. Spýtal sa Ilivana, že čo navrhuje teraz robiť a Ilivan odpovedal: „Každopádne tu zostať nemôžeme, a tak by som navrhoval ísť do

úplne najbližšieho mestečka a ostáva nám len dúfať, že sa tam dozvieme viac.“ Ivan prikývol a vydali sa na cestu.

Dni ubiehali a oni stále blúdili horami. Ilivan bol z toho prekvapený, lebo si myslel, že Ivan pozná cestu do Kráľovstva a že ich tam zavedie. Ivan sa zase bál povedať o ich neschopnosti a tak radšej mlčal.

Prešiel týždeň a oni konečne zazreli svetlo fakieľ. Obaja boli šťastím bez seba a rýchlo sa tam rozbehli. Keď prišli k bránam, nestačili sa diviť. Najmä Ivan. Ilivan to miesto dobre poznal. Ivan keď si prečítal nápis na bráne, hneď mu došlo, kde sa nachádzajú. Na drevenej, z časti rozpadnutej tabuli stál nápis „mesto NASE“. Ale Ilivanovi stále vrtalo v hlave, že ako sa dostali až sem, keď mali ísť smerom do Kráľovstva? A on dobre poznal cestu do Nase. Jediné vysvetlenie bolo to, že museli ísť obchádzkou a všetko obísť, aby sa dostali až sem. Samozrejme bol rád, že sú tam, ale chcel vedieť pravdu. Pozrel sa vyčítavým pohľadom na Ivana a on celú pravdu vyklopil. Ilivan už ani nemal síl sa naňho hnevať. Veď v podstate mu môže ďakovať, že prišli do jeho rodného mesta. Čo ho ale trápilo bolo to, že sa vrátil bez odpovedí, ale s pomocou. Ivana zase zožieral pocit, že jeho mestečko ešte bude musieť chvíľu vydržať bez neho.

Napokon sa vydali do Nase, a len hľadali tých, ktorí ešte prežili.

Ivan drgol do Ilivana a obaja sa obzreli smerom na juhozápad. Pri dome sedela staršia pani premrznutá na kosť. Ivan neváhal a dal jej hneď svoju halenku. Pani sa pozrela hore a len sa slabo usmiala, ako ešte vládala. Ilivan jej tichým hlasom povedal: „Počkajte prosím tu. My sa určite po vás čoskoro vrátíme, len musíme ísť ďalej. Prosím bojujte.“ Usmial sa na ňu a vydal sa za Ivanom.

Ivan medzitým stihol prísť ku skupinke ľudí, ktorí presne do súmerného kruhu kľáčali pri ohni a zjavne sa modlili. Keď dobehol aj Ilivan jedna žena sa obzrela a zakričala: „Ilivan sa vrátil!“ A v tom momente sa všetci postavili a jasali radosťou. Až kým nezbadali Ilivanov výraz. Ten smutným hlasom začal: „Mrzí ma to. Naozaj som sa snažil. Ale tá tma je naozaj všade a chlad tiež. Taktiež si myslíme, že tak skoro tá tma ani neustane. Naozaj ma to veľmi mrzí.“ Povedal na svoju obhajobu. Predstavil Ivana a všetci smutní a zdesení, sa pobrali k ohnisku, kde sa rozprávali aj zo dve hodiny.

Keď zrazu malý chlapec (mohol mať maximálne desať rokov) povedal, že v horách býva jeden čarodejník, ktorý by mohol vedieť aspoň z kade sa tá tma vzala. Ivan s Ilivanom pozreli na seba a bolo vidno, že myslia na to isté. Ani sekundu nezaváhali a okamžite ako strely vyskočili a upaľovali preč. Neprešlo ani päť či šesť sekúnd a hneď ich zastavili. V tom k nim prišiel ten malý chlapec menom Saan a spustil: „Viete vy vôbec ako sa tam dostanete? Či aspoň kde sú tie hory? A máte nápad ako sa tam chcete dostať v tejto tme?“ A ukázal navôkol.

Ivan s Ilivanom sa previnilo pozreli na seba, ale chlapec nezaváhal a hneď pokračoval: „Preto navrhujem, aby som išiel s vami.“ Nikto sa nestihol spamätať a Saan ich tlačil dopredu. Nechcel aby ho prehovárali, či sa ho snažili udržať. Bol silno presvedčený, že on je hlavný veliteľ tejto výpravy, a nie títo dvaja zmetkári.

Aspoň podľa Ilivana a Ivana blúdili nesmierne dlho, ale malý chlapček ich stále upokojoval, že sú už za chvíľu tam. Ale to hovoril už tri hodiny.

Po ťažkom a namáhavom týždni sa dostali na vytúžený vrchol. Každý, ale bol mysl'ou inde. Chlapček pri rodine, ktorá (podľa jeho slov) sa naňho určite hnevá. Ivan pri ďalekom Kráľovstve, bez pomoci a nádeje. A v neposlednom rade Ilivan, ktorý ešte stále nemohol uveriť, čo sa stalo. Hryzla ho predstava, že sa nebudaj nedostanú späť do Nase, alebo v horšom prípade, že im čarodejník vôbec neporadí. Ale to asi zožieralo každého, pretože každý mal strach len o samého seba a o svoje rodné mesto.

Keď prišli k obrovskej, zlatom vykladanej bráne, zaklopali a brána sa v momente otvorila. Každého to vytrhlo z myšlienkového pochodu a od najstaršieho sa vydali dnu. Na stenách boli krásne obrazy od veľavýznamných autorov.

Keď prišli k hlavným dverám, Ilivan sa odhodlal, že ich otvorí. Boli ťažké a zapadané prachom. Nečudo, veď sú tu stáročia.

Čarodejník tam stál a otočil sa k nim. Hneď povedal: „Aj vy ste prišli prelomiť tú hroznú čiernotu? To je milé ako sa všetci snažia.“ Zasmial sa prenikavo. Traja hostia sa na seba vyľakane pozreli. Žeby to nebol dobrý čarodejník? Víril sa v hlave každému. „Dobre, ak teda uhádnete tri moje hádanky, tma zmizne. Ale ak nie, tuto do mojej zbierky pribudnú ďalšie trija bojovníci.“ A ukázal na peknú kôpku skamenelín.

Ivan sa ako prvý osmelil a začal: „Ak sú to len hádanky, tak sem s nimi.“ Čarodejník sa zase prenikavo zasmial a začal: „Čo je medzi nebom a zemou?“ Ivan sa chvíľu potrápil, ale nebolo to preňho veľmi ťažké. „No predsa „a“!“

Čarodejník sa zamračil. Zjavne nečakal, že hneď takto rýchlo vylúšti prvú hádanku. Ale nestrácal nádej a hneď povedal ďalšiu: „Ktorý človek sa narodil a ešte neumrel?“ Pri tejto hádanke do dvoch sekúnd odpovedal Saan: „No predsa ten čo ešte žije!“

Tentoraz mu nebolo všetko jedno a rozmyšľal až sa mu z hlavy parilo. Napokon sa zdalo, že je na seba obzvlášť hrdý akú hádanku vymyslel a spustil: „Čo často strácame a predsa vždy máme?“ Tentoraz Ilivan nezaváhal a povedal: „Však to je ľahké! Hlavu!“ A začali sa všetci traia smiať.

Čarodejníka išlo rozpučiť od hnevu. Ale nedalo sa nič robiť a tmu lúsknutím prsta zničil. Všetci sa radovali, jasali a výskali, až zabudli na svoje rodné domovy. Po chvíľke sa spamätali a všetci ako strely utekali domov. Rozlúčili sa a sľúbili si, že sa každý rok stretnú na tomto mieste.